

AGUSTÍ CERDÀ

Per un independentisme sense fronteres

Més enllà de la dinàmica que envolta la celebració d'un esdeveniment com el congrés d'ERC es fa necessari extreure'n conclusions que de segur ajudaran a entendre quines són les pautes que regiran les nostres actuacions. Conclusions que ni són totes ni les exposaré per ordre d'importància. La més cridadora –o almenys la més destacada pels mitjans de comunicació– és la decidida voluntat d'Esquerra de presentar-se com a partit de govern. Confesse que ben bé no sé per què s'ha ressaltat aquesta voluntat manifestada àmpliament al congrés, atès que aquesta és la raó de ser –governar– de totes les organitzacions polítiques, i ERC ja ho ha fet –i força bé– en molts municipis i consells comarcals. Governar Catalunya és un objectiu d'ERC, com ja ho férem durant el període republicà. Estem decidits a governar, ara per ara, una de les tres autonomies –amén de la Catalunya Nord– que divideixen el nostre país. Com també estem decidits a no governar si és per fer-ne “*más de lo mismo*”; sinó per canviar profundament i radical la societat en què vivim, tot alterant instruments polítics obsolets –llegiu estatuts i constitució–, que no aporten cap solució als problemes reals –i reals– dels Països Catalans del segle XXI.

I és aquesta la caiguda de la primera frontera, perjudici o tabú: Esquerra va enviar un missatge clar a la mateixa immensa majoria que va pensar al segle passat que democràcia era sinònim de progrés, benestar i modernitat. Independència és sinònim de progrés, benestar i modernitat; que només en el marc d'un país emancipat tenen solució els nostres problemes.

La segona conclusió que voldria destacar, suposa, és clar, un altre trencament de frontera, la que encerclava els nostres referents identitaris. No és cert que “qui perd els orígens perd identitat”: qui perd els orígens acaba guanyant una altra identitat, habitualment la dels contraris. Però no és prou de no perdre els

orígens. Al congrés quedà clar que formen part de la nostra identitat, tan indestructiblement com el “xe”, l’“idò” o l’“aviam”, la qualitat de vida i el benestar de la gent; que el catalanisme, que l'independentisme, és un projecte de benestar, acollidor, sense fronteres. Que els Països Catalans són, a més del territori on es parla català (si la “loca” Acadèmia Valenciana de la Llengua no ho acaba impedit), la nació de la dignitat, del civisme, de la igualtat d'oportunitats per als nascuts i per als vinguts. En paraules de Josep-Lluís Carod-Rovi-

“Si amb alguna convicció ha nascut aquesta ERPV és amb la de coincidir amb qui estiga disposat a capgirar la nostra malmesa història.”

ra: “uns bons serveis públics, una educació pública de prestigi, una sanitat de qualitat, una atenció a la gent gran, a la canalla, a les persones discapacitades; una lluita permanent contra la misèria, són factors decisius per a la consciència nacional del futur i també per a l'adopció del català com a llengua comuna, com un dret laboral dels treballadors i treballadores que vinguen al nostre país des del lloc que vulguen. El català és un dret que volem compartir amb tothom, i no una relíquia”.

Res de tot açò no serà possible fins que s'acabe l'espoli de més de dos bilions de pessetes que s'engul anualment el forat negre de Madrid, dos bilions que, lluny d'augmentar el benestar i el

nivell de vida de la gent que viu als Països Castellans, només han servit per mantenir immenses burocràcies, tan immenses com inútils. Dos bilions –poc menys d'un al País Valencià– que no retorna, perjudicant no sols els qui parlem valencià, sinó també els sectors populars i més desvalguts del nostre país, independentment, ves per on, de la llengua que parlen.

La tercera conclusió és, alhora, la tercera frontera; la que en caure uneix Vinaròs i Ulldecona. La consolidació orgànica d'ERPV significa, al mateix temps, dos guanys contundents: Els Països Catalans, en plural, com el marc d'actuació política conjunta; i la particularització del projecte independentista en cadascun dels territoris que els componen. Si fa no fa, la quadratura del cercle. Avui, Esquerra és més nacional del que mai no ho ha estat, entre moltes altres coses perquè aquesta formulació de l'independentisme al País Valencià possibilitarà, segur, que hi haja regidors i regidores d'Esquerra arreu dels Països Catalans. I si amb alguna convicció ha nascut aquesta ERPV és amb la de coincidir amb qui estiga disposat, com nosaltres, a capgirar la nostra malmesa història. Seria molt greu que el proper govern valencià fóra un govern bicolor PP-PSOE: dues cares –vull dir dues creus– de la mateixa Espanya.

És per això que des d'ERPV encetarem ja converses amb Esquerra Valenciana, però també amb totes les organitzacions que treballen per construir un país socialment just, mediambientalment equilibrat i nacionalment lliure. Potser no coincidirem en quin serà el final del procés, però fóra bo que el tram que ens és comú, el férem junts.

Fóra bo que s'acabara aquesta sequera mesetària i que un plugim d'esperança i de llibertat humitejara el nostre present i el nostre futur. Un futur sense passaports, duanes, ni fronteres.

President d'ERPV